

BIANCA MIHAELA DOBRESCU

cl. a XII-a, Grupul Școlar Industrializarea Lemnului, Pitești
Premiul II, secțiunea „Proză – liceeni”

Monolog

*Spațiu: noi existăm în timp.
Timpul: nu există.*

*Personaje: un bețivan ce se tot
contrazice.*

*Indicațiile scenice nu există,
pentru că fiecare interpretează cum
vrea.*

Aici, din locul ăsta unde mă vedeți, aici stăteam și prima oară când îmi trecu prin minte să m-apuc să scriu o carte.

Da, îmi căutasem și muză, adică bine... mă uitam la vecinul de la etajul patru care ori de câte ori mă vede schițează un zâmbet, descoperindu-și singurul dinte. Brusc, mă cuprinse panica: vă vine să credeți cum e să fii un dinte? D-apoi singurul!?

Să strigi, să nu te-audă nimeni, în respirația aia de scrumieră – că vecinul fumează lucky strike. Singurele ființe cu care mai stai la taclale să fie gingiile, umflate, urâte, dar bune de soții, cine-și ia nevastă surdomută e cel mai fericit om. Și așa am ajuns să mă găsesc pe mine, pe firele de cord rămase, urlând că dacă ar fi să fiu un dinte aș fi doar în gura mea, unde să am cu cine vorbi. Noi, oamenii, avem nevoie de comunicare ca de plămâni. Și da, noi suntem cei mai

importanti! Pentru că suntem oameni și nu altceva, iar omul este cea mai egoistă ființă din câte există, oriunde l-ai pune. Atunci m-am hotărât să scriu o carte despre mine; din cauza excesului de gânduri m-am rezumat la nuvele, căci gândurile mi se ciocnesc ca ouăle de Paște în cap, lovindu-se uneori sub centură să iasă mai repede. Da, îmi place să îmi împărtășesc gândurile.

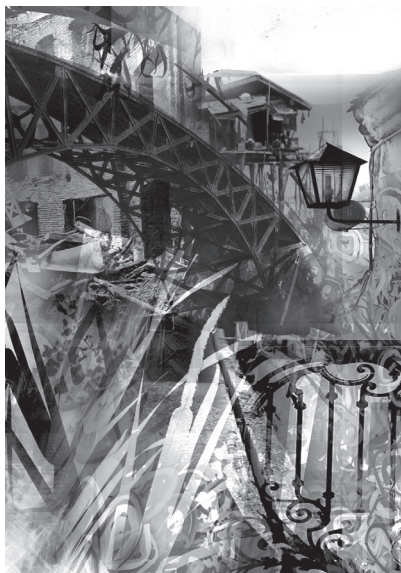
Așa că am coborât prin mine,

am alunecat pe faringe și m-am proptit într-o dimineață de luni – în momentul ăla când te aștepti la schimbări, când totul e nou, e prima zi de luni din săptămâna cutare, și totul va fi splendid. Cum sună splendid, e prima oară când realizez că mă folosesc de cuvântul ăsta!

Stând pe o arteră, mă înfioram, numai cadavre, știi cum e să-ți moară unu-n inimă? Să simți izul ăla de cadavre până în măduva oaselor, să nu poți respira? Inima mea e plină de cadavrele celor odată iubiți, dacă ar fi fost rotundă aș fi iubit doar unul, nu aș mai fi dat dovadă de superficialitate atunci când simt că mi se frâng picioarele de atâtea emoții, da... eu iubesc mult și repede, dragostea se consumă, se pierde. Dar nici nu se poate spune că iubesc cu adevărat, de asta mi-am luat costumul de om la urma urmei, căci sunt zeu, nu v-am zis! Șșșș! Nu urlați, mulțumiți-mi că v-am dat viață, voi sunteți singurii vinovați pentru mizeria în care vă scăldați! Cu fiecare decizie pe care o luăm universul se scindează, ne scriem singuri soarta, cum scriu eu aici rândurile astea ce par să schiopăteze, dar

Despărțire, Lia Popic

Lacustră, Diana Niță

ca orice zeu le găsesc perfecte, ies din mâna mea, și noi... suntem ai naibii de narcisiști. Știi cum e să pui un narcisist lângă un altul? Vai, se lasă cu ceartă mare, fiecare știe legea „cel mai bun subiect din câte există este despre mine” și-și fură replicile până își pierd cuvintele. Cuvintele astea din care a ieșit marea, cerul, pământul. Mi-e dor de mare! De Vamă în special, în nuditate absolută, plajă goală, dar plină de mine, noapte ce se goleşte ca lampa de petrol, și un el acolo, nud la rândul lui. Acum 20 de ani de-ai voștri, că pentru mine un an echivalează cu sutele voastre, m-am decis să vin sub formă de Lilith, de atunci tot frâng inimi. M-am născut de multe ori, n-am ajuns la stadiul de perfecțiune legat de simțăminte, mai e de lucrat acolo. Cât trebuie să mă invidiați că mă nasc de câte ori vreau și am ocazia să învăț din greșeli, și voi aveți – nu să vă nașteți, dar să vă reparați greșelile, însă fiind atât de preocupați de propriile probleme – pe care, drept să spun,

le găsesc nimicuri, nimănui nu-i pasă de problemele altora, însă ale lui – nici nu-ți dai seama ce grave sunt! – uitați de existența altora, de ei – ceilalți – în general. Ați hotărât că scopul omului aici, pe pământ, e de a procrea și de a-și crește odraslele. Ce amuzanți sunteți, zău!

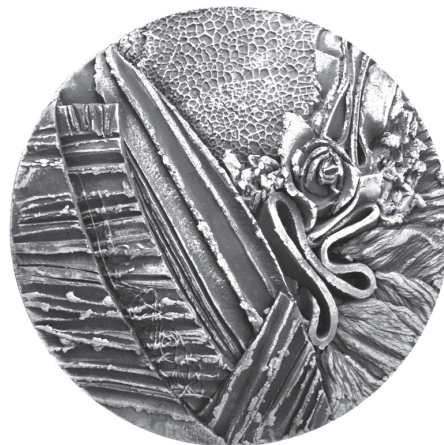
Eu știu că scopul omului e să fie fericit. Și în căutarea lui de mai mult, căci omul tinde să cunoască totul, distrugând tainele naturii, – aici îi dau dreptate lui Bлага, deși mi-a furat ideea, gen stăteam într-o seară în costum de bărbat la un pahar de vorbă și nenea s-a hotărât să scrie despre mine – nu știe nimeni asta încă – nu se îndreaptă decât spre sinucidere, sigur, nu zic că nu-i bună curiozitatea, ea ucide frica de necunoscut, dar voi, dragii mei, nu știți să o folosiți. Stau și mă uit cum vă plângeți de milă, ori cum vă plângeți morții încă nenăscuți, se vor mai naște și ei odată, trebuie să facă loc altora, ca-n lagăr. Ieșiți naibii și bucurați-vă de viață! N-

Orașul vechi, Mihaela Paladi

am scuipat peste voi degeaba!

Probabil, nu credeți că sunt zeu, deaceia și repet de sute de ori, să nu mă creadă nimeni, să nu-mi strice acoperirea, să nu-

Timpul, Irina Mostovei

nceapă să ceară dovezi, deși cea mai evidentă dovadă e costumul meu de om, care arată atât de bine!

Țin și acum bine minte primul om căruia i-am spus despre identitatea mea reală, a înnebunit săracu', el pretindea că poate ghici viitorul în pietre scaldate de lacrimile văduvelor, – ce urât trebuie să fie să-ți știi viitorul – mi-am zis, așa că l-am scos din peisaj. Nu-mi plac cei ce se cred atotștiutori, de parcă te consideră cărți deschise, interesante și zic ei acolo, în neștiința lor, că îți pot spune totul. Nu vrei să știi nimic tu, decât că poți avea totul. Și da, poți. Pentru asta sunt eu aici, să vă strig cât să nu vă iasă pe nicio ureche cuvântul meu: puteți avea totul! Și mări și oceane, și ce-i scris ori nescris, puteți fi dumnezei! Puteți vorbi cu meduze, cu scoici, cu mătăsurii pe care viermii uneori își fac siesta. Ați prins esențialul.